

bøger, og da viser det sig, at Manden har haft en Indtægt af 623,000 Kr. og en Formue paa 1,467,000 Kr. Jeg gør opmærksom paa, at det er i alt Fald mere end det dobbelte af det, den første Skatteinstans var kommet til med Hensyn til Indtægten og omtrent det dobbelte af, hvad den var kommet til med Hensyn til Formuen. Manden har ikke opgivet sely, saa der kan ikke bebrejdes ham noget for saa vidt, men man ser, i hvilken Grad de højeste Skatteydere let kan komme til at betale af for ringe en Indtægt. De har efterhaanden ingen Fristelse til at gøre Selvangivelse. Der kan jo ske saadant noget som, at der her i Landet dør en Rigmand. Han dør begrædt, elsket og æret, og hans borgerlige Fortrin prises i høj Grad — jeg tænker ikke paa nogen særlig —, og naar hans Bo saa opgøres, viser det sig, at han i Formue- og Indkomstskat ikke nogen Sinde har betalt tilnærmelsesvis, hvad han burde, men han har aldrig selv angivet sin Indtægt eller Formue, og man har ikke, da hans Formue allerede af de skattelignende Myndigheder ansattes meget stor, og Indtægten ogsaa blev anset for rigelig, forøget Ansættelsen og derved enten tvunget ham til at klage, hvis dette kunde gøres — man skulde vist gaa meget højt op — eller overhovedet foretaget nogen Undersøgelse af hans Forhold.

Jeg tror, at saadanne Tilfælde, jeg her har nævnt Eksempler paa, vil være meget almindelige. Der vil altsaa ved Lovens Revision være Tale om, hvordan man skal stille sig overfor Spørgsmaalet: Selvangivelse eller ikke. Men jeg vil tilføje, at der kommer en skrigende Uretfærdighed frem ved hele den Maade, hvorpaa Formue- og Indkomstskatten behandles, idet de lavere Skatteydere, de mange, om hvilke det kan siges, at en Arbejdsgiver — det kan være Stat, Kommune eller private — kan opgive deres Indtægt fuldkommen nøjagtigt, kommer til at betale haarfint, helt ud til Neglerødderne, hvad der skal betales, medens man i Almindelighed kan sige, at naar man kommer op over en vis Skattegrænse, er man ude i det uvisse, og det vil være sjældent, at nogen af de derhen hørende Skatteydere kommer til at betale helt, hvad han skal. Selv kan Skatteyderen have Vanskelighed ved at opgive sin Indtægt, i de fleste Tilfælde vil han; naar han er højt oppe, ikke opgive den, og de skattelignende Myndigheder vil ikke kunne komme Manden tilstrækkelig nær. Der

kommer her i Landet den Uretfærdighed, at alle de smaa betaler nøjagtig Formueskat og Indkomstskat, og det falder dem meget haardt, men de større betaler ikke nøjagtigt, hvad de skulde. Men sætter vi Skatten endnu højere op, skal vi nok stadig kunne finde de smaa, men om vi ogsaa kan finde de store, bliver endnu mere tvivlsomt, end det allerede er nu. Jeg vil sige, at hvis Skattelovene kommer til Revision, og hvis jeg skulde faa med dem at gøre som Rigsdagsmand og Politiker, vil jeg være stærkt fristet til at kræve tvungen Selvangivelse. Jeg tror, det er den eneste Maade at komme frem paa, ja, jeg vilde endda tro, at den Offentliggørelse, som tidligere fandt Sted af Folks Indtægt og Formue, burde genindføres. Jeg har aldrig rigtig forstaaet, hvorfor vi gik derfra. Jeg mener, at en Mand ikke bør skamme sig ved, hvad han har i Indtægt, og det kan være nyttigt for andre at faa at vide, hvad Folk har i Indtægt og Formue, fordi man da har en gensidig Kontrol, som vil virke baade i smaa og store Kredse. Jeg vil holde paa, at hvis man overhovedet vil bruge Formue- og Indkomstskat paa den Maade, man gør, vil det være naturligt at gaa til visse Forholdsregler for ogsaa at gennemføre den helt.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft nævnte endnu Statsgældens Stigning. Jeg havde sagt, at den den 31. Marts 1918, naar man afbetale de nuværende midlertidige Laan, vilde blive omtrent 462 Mill. Kr., og det ærede Medlem beklagede dette høje Tal. Jeg er ikke vis paa, at Statsgælden paa den Tid ikke vil være større, end jeg nævnte. Det vil komme an paa, om man enes om ikke at gøre yderligere Laan. Men jeg kan ikke dele det ærede Medlems Beklagelse paa dette Punkt. Jeg kan ikke indse, at hvis Verdenskrigens Indvirkning paa vor Statshusholdning er den, at vi kommer op til en endog betydelig højere Statsgæld, en 200 Mill. Kr. større Statsgæld, end vi havde forinden, skulde det være noget, vi havde stor Grund til at beklage, hvis vi ellers slipper nogenlunde uskadt for Land og Folk ud af disse Forhold. Jeg kan heller ikke se, at det Tal, det ærede Medlem nævnte for, hvad vi skal betale i Renter og Afdrag, kan skræmme stærkt. Jeg vil henpege paa selve Finanslovsforslaget, hvor der dog, som det ærede Medlem ved, er en overordentlig stor Difference mellem Indtægtssiden, §§ 1—7, og Udgiftssiden, §§ 8—25, paa den ene Side 160 Mill. Kr.